

РАЗКАЗ ЗА БЯЛОТО КУЧЕНЦЕ

То живееше отзад в съседния двор. Светът на неговия неголям живот беше заключен в сиво-белия правоъгълник между пететажните, залепени една за друга постройки. Донесе го като малко кутре мъжът на комшийката, бивш военен, завърза го с въженце за врата и го остави да пази.... кой знае какво. Скоро след това стопанката му почина. Кученцето остана на грижите на овдовелия мъж.

Когато застудя той хвърли пред гаража старото палто на жена си и това, комай, беше единствената грижа, която мъжът положи за него. Зиме вятърът навяваше снежен прах върху кученцето и то нямаше къде да се скрие, защото гаражът беше без врата, а връвчицата му – къса, та не можеше да се свре в някой ъгъл.

Дали от човещина, или от някои други съображения, напролет кученцето беше преместено под големия орех, а за да не го вали дъждът, пенсионерът му скова малка колибка.

Докато я майстореше, мъжът остави кученцето развързано, но то не разбра това. Не осъзна, че е **свободно**. Стоеше все така кротко до стопанина си и приветливо махаше опашка. Щом една котка се появи наблизко, то инстинктивно я погна и остана изненадано, че почти успя да я достигне, без въженцето да го спре. Кученцето не оцени това, защото не знаеше какво означава. За него Свободата беше абстрактно понятие.

Бялото кученце нямаше порода. То беше обикновено дворно куче, каквито има с хиляди по света. Имаше весел нрав и с охота махаше опашка на всеки, който му подхвърли нещо за ядене. В същото време, за да оправдае хляба си, то от време на време лаеше. Лаеше към всичко, което нарушаваше обичайното еднообразие на задния двор. Лаят му бе къс, дрезгав и незлоблив.

Веднъж дневно скучният живот на Бялото кученце се разнообразяваше от едно събитие: стопанинът слизаше да му донесе ежедневната филия хляб и да долее вода в паничката му. То отдалече усещаше приближаването му и махаше усърдно с опашка.

Възрастният мъж, наметнат с вехт военен шинел, отваряше с глухо дрънчене металната врата на прохода и хвърляше хляба към бедното животно. То бе така щастливо, че не знаеше на какво повече да се зарадва – на храната или на стопанина си. Надделяваше второто. То захапваше внимателно коматчето, пускаше го до входа на колибката и после търпеливо изчакваше мъжът да се дотътри с болните си крака. Той спираше на крачка от животинката и бавно се навеждаше да сипе водата, защото кръстът го болеше.

Кученцето го гледаше с любов и бе истински щастливо, ако успееше да го лизне по ръката. Тогава суровото войнишко лице на мъжа се сгърчваше в гримаса, подобна на усмивка и нещо кратко промърморваше. После дълго и провлечено кашляше.

Имаше ли си име кученцето, никой не знаеше.

Понякога, ама много рядко, Бялото кученце получаваше и кокалче.

По горните етажи на кооперацията живееха хора, които изпитваха симпатия към него. Понякога му хвърляха кокалчета с месце по тях. Когато те паднеха в обсега на въженцето, кученцето бе щастливо, но паднеха ли само на сантиметри по-далече, то можеше само да им се любува и с тъга да наблюдава как Белчо, тарторът на котарациите, най-нагло му го отмъква. Той знаеше, че кучето е вързано и затова не го беше страх. То лаеше ожесточено, но котаракът продължаваше да гризе кокала току под носа му – не че не можеше да го отнесе настрана, но от лошотия – правеше му удоволствие да го дразни.

Понякога от най-горния етаж, където живееше едно гадно семейството, нарочно му подхвърляха кокалчета далеч, а по Коледа и Нова година синчето им – дангалак на десетина години – хвърляше бомбички-пиратки, които до смърт плашеха бедното животно.

Никой не знаеше дали Бялото кученце бе женско или мъжко. Вероятно и то самото не знаеше. Изглежда, че беше женско, защото колчем живеещият в съседния вход кучешки изрод, грозният дребосък Нерон, биваше пускан в задния двор, той се опитваше да се качи върху него, а то, горкото, си мислеше, че това е игра. Стопанинът му ухилен наблюдаваше безсилните сексуални опити на глезеното псе и дори го насърчаваше. До истински контакт обаче така и не се стигна.

Ето защо Бялото кученце едва ли щеше да си отгледа рожби. Едва ли щеше да усети чувството да лизне малките пухкави кълбенца под себе си и да усети лакомите им муцунки върху бозките си. То щеше да умре, без да даде поколение.

Годините ще минават една след друга сиви и еднообразни, дните ще се повтарят еднакви до безумие, и един ден Бялото кученце ще усети, че идват сетните му часове. Тогава ще изрови плитка ямка нейде до колибката, ще легне в нея и ще се сгуши в онази същата поза, в която се бе появило на този свят – свито на кравайче, пъхнало муцунка под рошавата козина на опашката си, чиято единствена ласка бе усетило през бедния си кучешки живот.

А нейде наблизко други негови събрата ще лежат върху меки фотьойли до топли камини, ще си хапват елитни кучешки храни и ще получават ласки в излишък.

Бялото кученце няма никога да узнае това. То дори и не подозира че има и друг живот...

Това е разказът за Бялото кученце. Разказа за Сивия човек нека го разкаже друг.

Но за да не бъде краят на разказа тъжен, нека прескочим известно време напред и да допълним историята за Бялото кученце.

То стана любимо на всички обитатели от кооперациите около задния двор. Появи се младо момче, май че внук на пенсионера, което отвързваше каишката на Бялка (така взехме да я наричаме всички) и тя весело тичаше на воля. По едно време какво се бе случило, не знам, но беше отвързана цели две седмици!

Веднъж я повикахме и й хвърлихме кокалче. Като се научи това кученце, щом излезем на терасата, и то търчи до оградата, гледа ни в очите и весело върти опашка. Чака да му хвърлим нещо.

Напоследък за Бялка настанаха щастливи дни – вече не я връзват. Тича на воля и живее от благодеянията на хората от околните кооперации. Да вярваме ли, че наистина е щастлива? И ако е, от ситостта на стомаха или от свободата?

Това продължи, докато...

Докторът замълча.

- Какво стана после, къде е сега Бялото кученце? – попитаха мравките.

Мъжът не отговори.

- Какво стана ли? – обади се Арчи. – Онова копеле от най-горния етаж му хвърли мръвка с отрова... Това стана.

Обитателите на Тавана мълчаха.

- Такива изроди трябва да ги скопяват – изръмжа гардеробът Спас.